

Sakra..... Nikdy si to nedělala nijak výrazně, že by ses mi motala do mých věcí a do něčeho mě nutila. Tak s tím snad nebudeš začínat teď?

Když si po smrti už. Ne? Není to zbytečný, ?

Já vím, že jsem si už dlouho plánovala, že se zase podívám na ty věci z Tvého bytu, co jsou uloženy ve skříni a něco protřídím. Víím to, ale..... kurnik, nejni čas, to přece víš zase Ty.

Jo jasně, jasněě... furt jsem si slibovala, že nafotím některý ty věci a pošlu je do světa... Ostatně, vždyť s těma krajkama jsem se náhodou snažila. Ty jsem nafotila a obeslala dokonce i muzea. A když už jsme u toho - tak ty je teda nechtěj, musím to nabídnout někam jinam, páč vyhazovat se mi to nechce.

Anooo, taky jsem si říkala, že se v tý skříni, kde to všechno je naskládáný, podívám po těch botech, co jsem Brtníkoj koupila a od tý doby, co se všechny věci ze starý skříně přestěhovaly do týhle nový, je nemůžeme najít

Stejně jako ten "hárací" hrníček, který používám, když Tali hárá. Napustím do něj vodu s kapkou levandule a otřu ji tím vždycky po příchodu z venku ten její "chobot", co má v tu dobu vždycky vzadu. Aby to Rumíček měl snažší, ten společnej pobyt. Záhadně se mi v tý skříni někam schoval a já ho nemohla najít. Teď když Tali hárá.

Ale bylo tole nutný?? Muselo to bejt teď zrovna? Když jsem nemocná??? No já vím, že sem teda měla ležet a do tý skříně nelízt, že jo. Ale prostě sem si říkala, že tam ten hrnek třeba uvidím, když přerovnam tu poličku s psíma věcmá.

Já teda nevim, ešívá si mi chtěla pomoct ten hrnek najít a nebo mě donutit teda k tomu, že začnu ty věci třídít, každopádně krucinál!!! Víš jak to bolí? Musela si to udělat zrovna takhle?? Vůbec sem to nečekala!!!! Nikdo nemůže počítat s tím, že když vrátí polovinu věcí, který z poličky vyndá, tak že úúúplně zničehož nic a bez varování povolí ta polička o patro vejš! A to vono to jako nestačilo?? Že sem to tam jak žonglér honila a snažila se pochyttat ty lahve, co si Brtník syslí na víno, který vyrábí? A navíc marně, takže se to začlo vysejpat na podlahu. Nestačilo to??

Musela si fakt jako sundat naprosto nelogicky všech těch dalších šest polic nad tím???? Najednou?? ?Víš jako, že to docela tou obří těžkou a tlustou broušenou mísou do hlavy bolí??? A dost to bolí? Sem Tvoje dcera přece, proboha, ne? Jako já vydržim hodně, to jo, vydržela sem i to tohle, ale když mi na hlavu padla krabice s Tvým kuchyňským robotem a vzala mě po nose, musela sem se dost držet!!!!!!!!!!

A hlavně sem musela tělem držet všech těch šest polic který se mi nahruly na rameno, na krk a v poslední chvíli jsem zadržela ten Tvůj mlejnek na mák, jinak by mě majznuj jak králíka, hergot. Vůbec nechápu, jak sem to všechno dokázala, pochytat a udržet. Páč jako to bys mohla vědět, že nejsem storuká, mám ty ruce jen dvě.

A taky dozajista víš, že nejsem kurnik žádněj fakír!! Takže stát ve střepech z tý obří skleněný číše naplněný ulitama ze šneků pro mě teda nebyla žádná slast. No možná trénink v ovládání nějakěj si mi chtěla dopřát, ale nemohlas herdek volit nějakou jinou, vlídnější, formu?????? Aspoň, že všechny ty desky s účtama mě po vlasech pohladily. A ten kotoučák že jsem hlavou udržela na tej polici. O tom zbytku mluvit nebudu, to bychom tu byly do rána.

A když už sis chtěla dopřát tudletu scénku..... nemohla si aspoň počkat na moment, kdy bude Brtník doma????????????????? Myslíš, jako, že je nějaká echtgold zábava stát tam ve střepech ze skla, porcelánu, šneků, kolem sebe neskutečnej svinčik, kterej navíc zablokoval dveře do pokoje?? Stát tam jako pako a dělat vlastním tělem špunt, aby z tý obří skříně, nevypadaly na zem všechny ty zbejvající věci????? Pod paží svírat ten Tvůj krásnej broušenej tác na vánoční cukroví, bokem blokovat mlejnek na maso a ramenem zvedat poličku, aby se na mě nešinuly kotouče se starejma filmama??? A k tomu se modlit, aby to tam fakt všechno zůstalo, páč kdyby se to dalo do pohybu, dost by mě to bolelo? Ešivá si chtěla, abych dala na modlení, mohlas mi to říct nějak normálně, dokud si tu byla. Tohle je dost drastická forma sdělení, Ti říkám.

Další moje modlitby nevedly k nebesům, ale k Brtníkoj. Modlila sem se totiž, aby nebyl venku půl hodiny, jako včera. Ač jindy uvítám, když ráno čoklidům dopřeje slušný venčeníčko, tak dneska jsem počítala každou vteřinu a minutu, kdy nebyl doma. Bylo to k nepřechání. Jakmile cvakly klíče v zámku začla jsem hulákat, ať okamžitě votře čokle a přijde v půl minutě za mnou, nebo už cípnu. Když se dostavil stal se z něj šnek, protože mu povyjely oční bulvy z důlkůch. Domečků by měl na zemi dostatek, stačilo si vybrat □ . Ovšem

na ftípky nebyl čas. Stejně tak jako na dohadování.

Jeho představa, že prostě od skříně poodejdu, se jaksi nesetkala s mým pochopení. Kdyby to totiž šlo, udělala bych to logicky už dávno. Stejně tak mi nevyhovovalo, že mi teda odebere něco z rukou. “Neeeeeeeeeee!!! Kurník seber nejdřív z podpaždí ten tác, pak mi z ramene sundej ten mlejnek a seber hodně rychle věci z těch poliček, co mi stojej na hlavě!!! A dej pryč ty skleněný lahve, protože když to na ně všechno spadne, bude to ještě větší masakr. A dělej, dost to bolí. Taky stojím ve střepech a nemám moc manévrovacího prostoru!” Ječela jsem dost neurvale.

Když se tak stalo, dala jsem se opatrně do pohybu a připravovala se na to, že mi třeba ještě něco přistane na makovici, protože vyndat z těch poliček nešlo všechno. Ne... dobrý, tohle je cajk. Ovšem au, střepy, střepy, střepy. No ... prej nosej štěstí, tak pokud jo, bude ho hromada a bude velký □ , páč tam jima bylo nastláno.

Když jsem se do pokoje vrátila z kópelky, kde jsem si vymejvala z nohou střepy (Mimo- chodem, fakířskou zkouškou jsem prošla! Ani kapka krve □ □), první na co mi v tom hegeši, kterej panoval na podlaze padnul pohled, byla cedulka. Vánoční cedulka na dárky. Mnou ručně dělaná před dávnýma rokama. Červený kartonový jablíčko. Otočila jsem ji a tam se na mě vesele smál nápis Babina (jak se mamíně všeobecně říkalo od narození jejího prvního vnuka, který ji takhle pojmenoval) . Žádná jiná vánoční cedulka nevypadla, ač se kolem povalovaly mašle, vánoční taštičky a balicí papír. Ne, jen tahle jediná. (A navíc nějaká zapomenutá, protože všechny cedulky na Tvoje dárky už jsem dávno vyhodila.) A kousek vedle ní..... Tvůj starej řidičák a pas.

Chvíli jsem na to čučela. A pak to v makovici udělalo “CVAK” a spustila jsem si pro sebe nahlas:

“Sakra mami!!! Seš normální???????????? Ty jo tohle všechno přece nebylo nutný!!! Já bych se do toho časem pustila sama od sebe, až by se mi to hodilo. Ne teď, když si to vymyslíš Ty! A když tejděn ležim posteli. Jako ano, říkala jsem si, že dneska vstanu a dám se tak nějak pomalu do pohybu. Ale POMALU!! Ne, že budu uklízet střepy, luxovat, vytírat a přehrabovat se ve věcech. Dyk to všechno mohlo počkat ešče, ne?”

A oko mi padlo na ten hárací hrníček, kterej stál na kraji jedný z nahnutých poliček. Tak abych ho ani náhodou nemohla přehlídnout. Stejně tak jako ten bodlinkatý nástavec na fén, který jsem ondynoj na základě debaty s holkama na fóru, zase chtěla po letech používat a nevěděla, kam ho Brtník po stěhování věci do týhle nový obří skříně loni uložil.

Ne, už není pochyb.

Mami..... no seš hodná. Jo, já vim, myslelas to asi dobře. Ale. Jako víš, jak se mi blbě smrká, když mám nos po zásahu Tvým robotem? A ta boule od mísy už zdatně roste teda. No sice blbý načasování, to bez pochyby, ale na druhou stranu, ano. Svůj úkol to splnilo dokonale. Mám hárací hrníček, mám nástavec na fén, vim, že ty boty tam nejsou a zas jsem se do toho pustila, vytrídila, nafotila, vyházela věci, pro který už nazrál čas. A musím se smát. Fakt jako jo. Páč je mi bez nejmenší pochybnosti jasný, že to prostě jinak není. Vim, že to JE Tvoje prácička, mami, a musím se prostě smát. Škoda jen, že jsem nemohla vidět ten čardáš, když se to na mě všechno zvrhlo. Věřim, že Ty ses bavila dost i když jsi takovej rozsah asi neměla v úmyslu, páč to zas nebyl Tvůj styl. Ale tak přežila jsem a mám ten hárací hrníček.

P.S. Vážené čtenářstvo, jsou věci mezi nebem a zemí..... a tohle je jedna z nich. Ono totiž je dost nepochopitelný to, že ty poličky nepovolily od vrchu, jak by bylo logický, že prostě třeba ta horní už se neudrží, urve se a pak dominovým efektem smete ty pod sebou. Ne, nikoliv. První polička, která povolila byla ta jedna ze spodních, ta v úrovni mého pasu. Skříň dosahuje až ke stropu a všechny, všechny ty poličky nad ní se daly dost nepochopitelně do pohybu taky.

Takže jako mami na jednu stranu dík, ale víš moc dobře, že si věci ráda dělám po svým! Ale je moc fajn vědět, že no že prostě si.